

MRAZIVÝ
THRILLER
ZE SEVERNÍ
KOREJE

▼ HVĚZDA SEVERU

D. B. JOHN

HVĚZDA SEVERU

D. B. JOHN

2018

Copyright © D. B. John 2018
Translation © 2018 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu STAR OF THE NORTH,
vydaného nakladatelstvím Harvill Secker, Londýn 2018,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Milena Nečadová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2018

ISBN 978-80-7498-285-9

Na památku Nicka Walkera
1970 – 2016

Mnoho věcí na Severní Koreji je podivnějších než fikce. Jde o dědičnou marxistickou monarchii, jejíž lid je dokonale odříznutý od vnějšího světa. Tvrdí se mu, že žije v zemi hojnosti a svobody, ale děti jsou posílány do gulagu za závadné myšlení rodičů a režim používá hladomor jako nástroj politické kontroly. Takový stát se už léta chová způsobem, který může lidem zvenčí připadat velmi těžko uvěřitelný, natožpak pochopitelný, takže čtenáře by mohlo zajímat, které části románu skutečně čerpají z reality.

Za tímto účelem je v závěru této knihy zařazena poznámka autora, kterou by si čtenář měl přečíst až úplně nakonec, poněvadž může prozrazovat zápletku.

PROLOG

OSTROV PENGNJONG
JIHOKOREJSKÁ REPUBLIKA
ČERVEN 1998

V den Su-minina zmizení bylo moře klidné.

Dívala se, jak chlapec rozdělává z naplaveného dříví oheň. Opodál burácel příliv a přinášel s sebou hrozivá mračna, která se pomalu barvila dorůžova. Za celý den nespátřila Su-min jedinou loď a i pláž byla opuštěná. Měli celý svět jen pro sebe.

Ukázala na fotoaparát a čekala, až k ní chlapec otočí hlavu. „Dže-hune...?“ Později měla její sestra na snímku objevit devatenáctiletého mladíka se silnými údy a plachým úsměvem. Na Korejce byl docela snědý a momentálně mu na ramenou zasychala vrstvička soli, takže vypadal jako lovec perel. Su-min mu předala fotoaparát a tentokrát on vyfotil ji. „Ještě jsem nebyla připravená,“ smála se Su-min. Tento snímek ji zachycoval v okamžiku, kdy si odhrnovala z obličeje dlouhé vlasy. Oči měla zavřené a ve tváři výraz ryzí blaženosti.

Oheň se rozhořel a dřevo hučelo a praskalo. Dže-hun položil na tři kameny nad plamen otlučenou pánvičku a nalil do ní sezamový olej. Nato si lehl vedle Su-min do měkkého a vyhrátého písku těsně nad úrovní přílivu, opřel si hlavu o loket a zadíval se na ni. Přitom mu do oka padl její řetízek, jenž se pro její sestru

měl později stát symbolem drásavého žalu a vzpomínek. Tenký stříbrný řetízek s drobným přívěskem ve tvaru korejského tygra. Chlapec se ho dotkl konečkem prstu. Su-min mu přitiskla ruku na své ňadro a začali se líbat. Dotýkali se čely, vpíjeli se do sebe jazykem a rty. Chlapec voněl oceánem, mátou, sépiemi a cigaretami Marlboro. Jeho řídké strniště ji škrábalo na bradě. Tohle všechno do posledního detailu Su-min už teď vyprávěla sestře v dopise, který se jí bezděky skládal v hlavě.

Sezamový olej začal v pánvi prskat. Dže-hun usmažil sépii a společně ji snědli s chilli omáčkou a rýžovými kuličkami. Přitom se společně dívali, jak slunce sestupuje k obzoru. Mračna se roztrhala a moře vypadalo jako tabule nachově zbarveného skla. Jakmile dojedli, popadl chlapec kytaru a začal zpívat tičným, ale průzračným hlasem píseň „Skalnatý ostrov“. Díval se na ni a v očích se mu odrážely plameny. Po chvíli píseň splýnula se zádumčivým rytmem příboje a Su-min se zmocnila konejší-
vá jistota, že si tento okamžik bude pamatovat nadosmrti.

V polovině tónu se chlapec zarazil.

Díval se k moři a tělo měl napružené jako kočka. Po chvilce odhodil kytaru a vyskočil na nohy.

Su-min sledovala jeho pohled. Písek posetý krátery vypadal ve světle ohně jako měsíční krajina. Neviděla vůbec nic. Jen houpání vln, které se rozstříkovaly v matnou bílou pěnu a pleskavě dopadaly do písku.

A pak to uviděla i ona.

V malém prostoru kousek za příbojem, ne víc než sto metrů od pobřeží, se moře začínalo vzdouvat a vařit, takže měnilo hladinu v masu neposedných bublin. Po chvíli se uprostřed víru vytvořila vyboulenina, která se stále zvětšovala, ale ve skomírajícím světle byla pořád jen stěží patrná. A z této kupole vzápětí syčivě vytryskl k obloze proud mořské vody, obrovská sprška připomínající výdech velryby.

Su-min vstala a chytila chlapce za ruku.

Moře jako by se rozevřelo a rozbouřená voda se přímo před nimi začala zhmotňovat v černý a lesklý předmět.

Su-min ucítila svírání v žaludku. Nebyla pověřivá, ale zmocnil se jí téměř hmatatelný pocit, že se před ní právě zjevuje cosi nevýslovně zlého. Každý instinkt, každá buňka v jejím těle jí říkaly, ať uteče.

Náhle je oslepila záře. Světelný kužel obklopený oranžovou aureolou vycházel z moře a byl namířený přímo na ně.

Su-min se otočila a přitáhla si Dže-huna k sobě. Nechali věci věcmi a klopýtavě vyrazili měkkým a hlubokým pískem pryč. Uběhli však sotva pár kroků, když je náhle zastavil jiný výjev.

Ze stínů dun se vynořovaly postavy v černých kuklách a uháněly k nim s provazy v rukou.

Datum: 22. červen 1998, č. j.: 734988/220598

ZASLÁNO FAXEM

ZPRÁVA Inčchonské městské policie vypracovaná na žádost Národní policejní agentury, okrsek Seotemun, Soul

1. Rozkaz zněl stanovit, zda dvě pohřešované osoby, které byly naposledy spatřeny 17. června ve 14.30, opustily před svým zmizením ostrov Pengnjong. Zprávu uctivě předkládá inspektor Ko Eun-tek.
2. Ze záběrů z bezpečnostních kamer získaných z přístaviště trajektů na ostrově Pengnjong s vysokou mírou jistoty vyplývá, že do žádného trajektu vyplouvajícího v předmětné době z ostrova nenastoupil nikdo, kdo by připomínal pohřešované osoby. Závěr: pohřešované osoby neodpluly z ostrova trajektem.

3. Pobřežní hlídka nezaznamenala v době, kdy byly pohřešované osoby naposledy spatřeny, v dotyčné oblasti žádná další plavidla. Námořní doprava v okolí je s ohledem na malou vzdálenost ostrova od Severní Koreje silně omezená. Závěr: pohřešované osoby neopustily ostrov na žádném jiném plavidle.

4. Místní obyvatel objevil včera na pláži Kontol vedle zbytků táborového ohně kytaru, obuv, svršky, fotoaparát, peněženky obsahující peníze, zpáteční jízdenky na trajekt, občanské průkazy a průkazy z knihovny náležející pohřešovaným osobám. Údaje získané z občanských průkazů obou osob se shodují s osobními údaji poskytnutými Sangmjungskou univerzitou. Jejich držitelé jsou:

Pak Dže-hun, 19 let, trvale pobytem v soulské čtvrti Toksan, jeho matka žije na ostrově Pengnjong.

Williamsová Su-min, 18 let, občanka Spojených států, která v březnu přicestovala do země kvůli univerzitnímu studiu.

5. Dnes v 7.00 zahájily vrtulníky pobřežní hlídky pátrací operaci „vzduch-moře“ v okruhu 5 námořních mil. Žádné stopy po pohřešovaných osobách však nebyly nalezeny. Závěr: obě osoby tragicky utonuly při koupání. Moře bylo klidné, ale podle pobřežní hlídky se oblast vyznačuje nezvykle silnými proudy. Ty již mohly odnést těla na značnou vzdálenost.

6. S vaším souhlasem nyní pozastavujeme pátrání vrtulníky a s pokorou doporučujeme, abyste informovali rodiny pohřešovaných osob.

DÍL 1

*Sémě frakcionářů či třídních nepřátel, ať je to kdokoliv,
musí být vykořeněno do tří generací.*

– Kim Ir-sen, 1970
Rok 58 éry čučche

KAPITOLA 1

GEORGETOWN
WASHINGTON, D.C.
PRVNÍ ŘÍJNOVÝ TÝDEN 2010

Jennu náhle probudil ze spánku vlastní dech, který se změnil ve výkřik.

Ztěžka oddechovala, oči měla otevřené a zorné pole rozmazané pokřiveným snem. Ve zmatených vteřinách mezi sněním a bděním se nedokázala ani pohnout. Konečně začaly mlhavé obrysy pokoje nabírat konkrétní tvar. Radiátory tiše syčely a vzdálené odbíjení hodin na věži odpočítávalo celou. Jenna si povzdechla a opět zavřela oči. Zajela si rukou ke krku. Pořád tam byl, tenký stříbrný řetízek s miniaturním stříbrným tygrem. Nikdy ho neodkládala. Shodila ze sebe přikrývku a cítila, jak jí na zpoceně tělo dosedá jako lněná plachta chladivý vzduch.

Vedle ní se na posteli tiše vytvořila vypouklina a ve slabém světle se zaleskly jantarově zelené oči. Kocour se zjevil zdánlivě odnikud, jakoby z jiné dimenze – skoro to vypadalo, že ho jako ducha vyvolalo odbíjení hodin. „Nazdar,“ pozdravila ho Jenna a pohladila ho po hlavě.

Na radiobudíku přeskočila číslice.

„...nistr zahraničí vypuštění odsoudil jako ,nadmíru provokativní akt, který ohrožuje bezpečnost regionu‘...“

Kuchyňská dlažba ji chladila do bosých nohou. Jenna nalila Kocourovi mléko, ohřála si v mikrovlnce studenou kávu, kterou našla v konvici, zlehka se napila a v duchu se připravila na hromadu vzkazů v hlasové schránce. Doktor Levy potvrzoval schůzku v devět ráno. Redaktor *East Asia Quarterly* s ní chtěl probrat otištění její studie a zlověstně se tázal, jestli slyšela raní zprávy. Starší vzkazy byly v korejštině a všechny je nechala matka. Jenna je přeskočila a poslechla si pouze ten úvodní – pozvání na nedělní oběd do Annandale –, v němž matka mluvila důstojně a trochu ublíženě, takže Jenna cítila, jak jí hrdlo svírají výčitky svědomí, jako by ji pálila žáha.

Chytila hrnek s kávou do dlaní, zadívala se na zšeřelou zahradu, ale v okně viděla jen odraz zářivého interiéru kuchyně. Chvilí se zdráhala uvěřit, že ta vychrtlá třicetiletá bytost s propadlýma očima, která se na ni ve skle dívá, je ona.

Na hromadě pod klavírní židlí našla tenisky a tepláky, rychle se oblékla, stáhla si vlasy do culíku a vyrazila do chladné O Street, kde se setkala s pronikavým a lehce nevraživým pohledem pošťáka. *Už je to tak, kamaráde, jsem černoška, a přece bydlím v téhle čtvrti.* Vnořila se do stínohry pod korunami stromů a zamířila ke stezce vedoucí podél kanálu. Georgetown dnes ráno připomínal *Ospalou díru*. Chladný severovýchodní vítr unášel listí po modrošedé obloze a z oken a zápraží jukaly dýně. Jenna se ještě ani pořádně nezahřála, a už nasadila ke sprintu; vítr od kanálu jí vyfoukával z vlasů ošklivý noční sen.

Doktor se napraskle usmál. „Jestli se mnou nebudete mluvit, tak se nikam nedostaneme.“ Pod svrchní vrstvou přemlouvání však Jenna cítila znučenost. V zápisníku, který mu spočíval na koleně, se hromadily nesmyslné malůvky. Ona sama se soustře-

dila na drobek, jenž mu uvízl ve vousech těsně napravo od úst. „Takže tvrdíte, že ta noční můra je stále stejná?“

Jenna si pomalu povzddechla. „Pokaždé jsou tam odchylky, ale základní scénář se nemění. To už jsme probrali mnohokrát.“ Bezděky se dotkla řetízku na krku.

„Jestli se nedobereme k jádru toho snu, budete ho mít pořád.“

Jenna si opět položila hlavu na gauč. Hledala slova na stropě, ale žádná tam nenašla.

Doktor si promnul kořen nosu pod brýlemi a zadíval se na ni se směsicí rozhořčení a úlevy, jako by dojel na okraj mapy a mohl s klidným svědomím celý výlet odpískat. Zavřel zápisník.

„Říkám si, jestli by nebylo lepší, kdybyste navštěvovala specialistu na překonávání úmrtí blízké osoby. Možná je problém v tomhle. Pořád se s tou ztrátou vyrovnáváte. Vím, že už je to dvanáct let, ale u některých z nás hojí čas rány pomaleji.“

„Ne, děkuju.“

„Takže co tady dnes budeme dělat?“

„Došel mi prazosin.“

„To už jsme probírali,“ pronesl doktor s přehnanou trpělivostí. „Prazosin nevyřeší původní trauma, které způsobilo vaši...“

Jenna vstala a natáhla se po saku. Měla na sobě bílou halenku a těsně padnoucí černé kalhoty – svou pracovní uniformu. Zářivě černé vlasy měla stažené do volného drdolu. „Omlouvám se, doktore Levy, za pár minut mám výuku.“

Doktor si povzdechl a natáhl se po bločku na stole. „Všichni pacienti mě oslovují ‚Done‘,“ poznamenal a začal vypisovat recept. „To už jsem vám říkal, Jenno.“

Ten obraz se objevil jako okno do vesmíru. Čínu na něm zastupoval milion světelných bodů; její nová města hrdě zářila

neony a kolem nich se jako diamanty v antracitu třpytil bezpočet městeček a vesnic. Vpravo dole prozařovala tmu sodíková záře přístavišť a doků v Nagasaki či Jokohamě a mezi Japonským a Žlutým mořem lemovaly Jižní Koreu blyštivé pobřežní tepny, které se sbíhaly do úchvatné chryzantémy obrovského hlavního města Soul. V samotném centru obrazu vrhaného školním projektořem se však táhl pás temnoty. Nebyl to oceán, byla to pevnina – hornatá krajina nesvětla a stínu, kde snad jen hlavní město slabě žhnulo jako dohořívající uhlík v popelu.

Studenti usazení v půlkruhových řadách kolem stupínku mlčky hleděli na satelitní snímek.

„Jak jste dnes ráno všichni slyšeli,“ konstatovala Jenna, „Severokorejci včera vypustili další raketu Unha-3. Je-li jejich technologie mírová, jak nám tvrdí, a satelit *Kwangmjongsong* skutečně na oběžné dráze monitoruje úrodu, pak na nočních snímcích zachytí takovýto obraz své země...“

„*Kwangmjongsong* znamená ‚jasná hvězda‘?“

Jenna rozsvítila lampičku na pultíku. Otázku jí položila studentka korejského původu. Název zněl skutečně trochu ironicky. V galaxii světél na snímku vypadala Severní Korea jako černá díra.

„Ano,“ odpověděla, „případně ‚zářící hvězda‘ nebo i ‚hvězda, která ukazuje směr‘. Ten název má v Severní Koreji bohatou symboliku. Ví někdo proč?“

„Kvůli kultu Kimů,“ ozval se chlapec v kšiltovce Red Sox. Také on byl Korejec – severokorejský uprchlík, jehož Jenna doporučila k poskytnutí stipendia.

Otočila se k projektoru a začala projíždět snímky prázdných pchjongjangských bulvárů, vítězných oblouků a masových tělovýchovných akcí, až našla fotografii, kterou hledala. Aulou se přelila vlna ševelivého smíchu, avšak tváře studentů zůstaly soustředěné. Snímek zachycoval řady fádně vyhlížejících občanů uklánějících se před obrovským portrétem tělnatého usmě-

vavého muže v těsně padnoucím béžovém kabátci a béžových kalhotách. Portrét obklopovala řada rudých begonií a pod ním se červenal nápis psaný v korejštině: KIM ČONG-IL JE JASNÁ HVĚZDA 21. STOLETÍ!

„Podle oficiální státní mytologie,“ vysvětlila Jenna, „se Drahý vůdce narodil v roce 1942 na tajné povstalecké základně na korejském území okupovaném Japonci. Předzvěstí jeho narození se stala zářivá nová hvězda, která se zjevila na obloze nad horou Pektusan. A tak se i jemu samotnému někdy říká *kwang-mjongsong* – hvězda, která ukazuje směr.“

„Nebyla jeho matka panna?“ ozvalo se ze zadní části sálu. Třída zašuměla smíchem.

Vtom se rozsvítila stropní světla a do auly vstoupil děkan. Profesoru Runyonovi bylo něco přes padesát, ale vzhledem ke svěšeným ramenům, staromódnímu motýlku a manšestrovému saku vypadal spíš jako sedmdesátník – a když promluvil svým vyschlým praskavým hlasem, leckdo by mu hádal i osmdesát.

„Uniklo mi něco vtipného?“ řekl a zavejral přes brýle na čtení do sálu. Naklonil se k Jenně a zašeptal jí do ucha: „Velice nerad vás ruším, doktorko Williamsová. Mohla byste jít prosím se mnou?“

„Hned teď?“

To už byl děkan opět na chodbě. „Právě mi volal rektor. Máme návštěvu z nějaké... *obskurní* vládní agentury.“ Nasadil pobavený úsměv. „A chce mluvit s *vámi*. Vy o tom něco víte?“

„Ne, pane.“

Riggsova knihovna sídlila v klenutém gotickém sále plném starých svazků. Momentálně byla úplně prázdná s výjimkou muže v tmavě šedém obleku, který stál otočený bokem k nim. V ruce držel šálek kávy a sledoval amatérské fotbalové utkání, které probíhalo na trávníku pod oknem.

Profesor Runyon si odkašlal a muž se otočil. Nečekal, až ho někdo představí, vykročil vpřed a vřele podal Jenně ruku. „Charles Fisk,“ řekl, „z Institutu strategických studií.“ Byl to vysoký a dobře stavěný muž krátce po šedesátce. Na špičce baňatého nosu se mu rýsoval důlek a stříbrné vlasy měl kadeřavé jako kobercová vlna.

„Doktorka Williamsová je *odbornou asistentkou* na naší Fakultě zahraničních služeb,“ pronesl Runyon a v jeho hlase byla stále patrná stopa pobavení. „Samozřejmě zde máme i renomovanější odborníky, kteří by mohli...“

„Děkuji, pane, to bude všechno,“ odpověděl návštěvník a podal Runyonovi šálek.

Runyon na kávu chvíli civěl, načež sklonil hlavu, jako by mu právě někdo zalichotil, a odplahočil se ke dveřím jako zhrzený nápadník.

Když se za ním zavřely dveře a Jenna v knihovně s návštěvníkem osaměla, dokázala myslet jen na to, že se určitě dostala do problémů. Muž ji pozoroval se zvláštní pronikavostí. Všechno, co řekl nebo učinil – upjaté zdvořilé chování, drtivý stisk ruky, formální přátelskost –, prozrazovalo vojenský drill.

„Omlouvám se, že jsem vás vytáhl z přednášky.“ Jeho hlas byl hluboký a dobře modulovaný. „Smím vám říkat ‚Jenno‘?“

„Smím se zeptat, o co se jedná?“

Muž se usmíval a zároveň se mračil. „Moje jméno vám nic neříká? Váš otec se o mně nikdy nezmiňoval?“

Jenna si zachovala neutrální a vyrovnaný výraz, ale v nitru pocítila mírné napětí, což se jí stávalo vždy, když dal někdo najevo bytí jen triviální znalost její rodiny.

„Ne. Nevzpomínám si, že by se otec někdy zmiňoval o Charlesi Fiskovi.“

„Sloužil jsem s ním na signálovém zpravodajství. Osmá armáda v Soulu. Už je to spousta let – vy jste vlastně ještě ani nebyla na světě. Váš otec měl nejvyšší hodnost ze všech Afroameričanů na posádce. To jste věděla?“